

O zlata otroška doba

(Konec)

Po vsem tem, kar sem vam pripovedoval o svojem stricu Juriju, si lahko predstavljate, kako sem se vedno veselil velikih počitnic in kako nestrpno sem čakal dneva, ko se popeljem k njemu.

Do svoje srednješolske dobe sem preživel vse počitnice vedno pri njem in pri babici v očetovi rojstni hiši. A tudi vsa nadaljnja leta, ko sem preživljal počitnice v drugih krajih, in to samo v vaseh na posestvih svojih kmečkih sorodnikov, sem vsakič obiskal tudi strica Jurija in se zamudil par dni pri njem.

Ob takih prilikah sva se vedno napotila na njegove travnike in polja, obstajala ob cvetoči ajdi ali ob krasni rdeči proggi rdeče »turške« detelje ter prisluškovala brenčanju čebelic in žgolenju škrjančkov visoko tam gori pod jasnim modrim nebom.

Molčava sva ... In med nama so se prepredali spomini na vse one lepe ure, ki sva jih bila preživela in presanjala skupno. Razgreti zrak je v soncu trepetal, kakor da nama donaša na svojih blestečih valovih iz srca v srce one nežne besede ljubezni med stricem in nečakom, ki so nama trepetale v duši, a si jih iz sramu nisva mogla na glas povedati.

*

In nekega dne smo prejeli težko vest, da je naš dobri stric Jurij umrl.

Od tedaj je minilo že mnogo, mnogo let. Pešem, ki sem jo takrat napisal, pa hranim še vedno. Glasi se:

Naš stric Jurij

*(Visok in slok,
obraz koščén,
čelo kamnito,
pod njim globoke,
jasne oči.)*

*Oral je, kosil,
sejal je in mlatil
— a mislil drugam.
Žvenk pluga ob kamnu,
vrisk kose ob brusu,
ob mlačvi udar
za udarom v ritmu
— pa je pozabil
na zemljo, na žito
in živel v strojih.
Gradil je motorje,
mline na veter,
a nam otrokom
— vrtiljak ...*

*Ob mraku v ulnjaku
zapel je na gosli
ljudske nam pesmi
za smeh in jok.
In ko se v noč
zatemnel je mrak,
je legel na trato
za hišo vznak
— strmel v zvezde.
A nehal je sanjati,
legel je raven
v zemljo vznak
in zdaj strmi
— v večnosti ...*

